

get, maa henregnes til denne Gruppe, da de vil komme til at vedrøre de forskellige Budgetter. Jeg antager ikke, at denne Gruppens Behandling vil volde store Vanskeligheder. De Nedsættelser, vi kender, kan ikke volde Vanskelighed, og det er mit Haab, at Regeringens Forslag om Nedsættelser af de frie Bevillinger er saadanne, at vi ogsaa vil være i Stand til at tiltræde dem. Men derom er det jo umuligt at sige noget, før man kender hvert enkelt Forslag.

Saa meget større er den næste Gruppe, som omfatter de sociale Love, og det er ganske klart, at Rigsdagen, naar den gaar til Behandlingen af Lovforslag, der omfatter en samlet Lovgivning af en saa overordentlig Betydning i vort Land, maa gøre det med den største Omhu for ikke at trykke nogen i Forvejen nedtrykket yderligere ned. Jeg kan derfor kun sige følgende nu. I 1919—20 medførte de sociale Love, saaledes som man i Statens Statistik omfatter dem under en fælles Gruppe, en samlet Udgift for Staten — jeg taler kun om Staten — af 27 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr., i det følgende Aar steg Beløbet til 35 Mill. Kr., i det følgende til 60 Mill. Kr., i det følgende bevægede det sig yderligere op og kulminerede vist i Fjor, og paa det nuværende Budget er det foreslaaet med 72 Mill. Kr. Stigningen siden Krigens Slutning er altsaa fra 27 $\frac{1}{3}$ Mill. til 72 Mill. Kr. I disse Aar har Pristallet bevæget sig op- og nedad; det har gennemsnitlig i disse Aar været oppe paa 258, 238, nede paa 202, 204, atter oppe paa 215 og derefter nede paa 186. Udgifterne har været stigende, man har behandlet dem i Kroner, uanset om det var smaa eller store Kroner. Naar man f. Eks. ser, at der udbetales 64 Mill. Kr. paa Grundlag af et Pristal af 238, saa vil der, naar der nu er budgetteret 72 Mill. Kr. med et Pristal af 186 og senere 181, kunne foretages Taledsættelser, uden at man i nogen Maade formindsker de socialt forsørgedes eller understøttedes Kaar. Det gælder her kun om een Ting: at man tager hver af disse Foranstaltninger for sig, undersøger den Værdi, man har ment, de skulde have, og som de bør have, saa er der ingen Tvivl om, at der her kan foretages Nedsættelser, som ikke har det mindste med en Forringelse i Kaarene at gøre. Hvorledes Opgaven er løst i de enkelte Forslag, skal jeg ikke komme ind paa. Derom vil senere forskellige af mine Meningsfæller tale, og det vil da vise sig, at der er Forslag, hvor vi mener, at Opgaven aldeles ikke er løst ved den foreslaaede Form, paa ingen Maade vil

kunne føre til det, som jeg her har skitseret, medens der er andre, der staar langt nærmere derved. Men det maa komme under Behandling ved Drøftelsen af de enkelte Lovforslag.

Den tredje Gruppe af Forslag angaar det militære Omraade, som er det andet store Omraade paa vort Budget. Jeg maa først sige, at i Sammenligning med den anden Bunke svinder dette Omraade ind til et enkelt Blad, og paa dette Blad staar der ingen Ting. Der staar ganske vist, at der ikke skal anvendes 2 Millioner, men jeg har ladet mig sige, at det er ganske overflødigt, om man overhovedet opfører det eller ikke, fordi man fra tidligere Bevillinger har noget til Rest, som ikke er anvendt. Dernæst betyder det ingen som helst Ting, at det foreslaas at lade disse to Millioner forsvinde i indeværende Aar, for efter hele Formen af den Bevilling, hvorpaa denne staar, vil det betyde, at den vil komme igen en anden Gang i den sidste Ende, og hvorledes en Regering, som hævder, at det er nødvendigt at bringe Parikronen til Gyldighed i Statens Husholdning, naar der under et højt Prisniveau er bevilget en Sum til militære Anskaffelser, kan undgaa nu, da Priserne er faldet og Kronen steget, at tage den samme Konsekvens her som paa andre Steder og reducere denne Bevilling, set fra selve dens eget Synspunkt, det forstaar jeg ikke. Jeg maa overhovedet sige, at af de Taler, der blev holdt ved den Lejlighed, var den højtværende Forsvarsministers den, der maatte bringe den største Skuffelse, bl. a. fordi han i Virkeligheden ved den Tale og ved sin Erklæring om den Stilling, han indtager, berøver Statsministeren Styrke i den Situation, han staar i. Det vil ikke være gørligt at faa nogen til at tro paa den fulde og hele Alvor af, at Landet er i Nød, naar man afviser noget, man tidligere i langt mindre vanskelige Tilfælde altid har villet være med til, nemlig midlertidig at undlade for et enkelt Aar en Række Øvelser, Indkaldelser og saadant. Naar der derved, uden at den militære Ordning anfægtedes mere end dette ene Aar, vilde kunne spares 10—15 Millioner til Anvendelse til det Formaal, vi endnu savner en Løsning af, nemlig Hjælp til Kommunerne i særlig vanskelige Finnsaar, saa vil, siger jeg, en saadan Holdning berøve Statsministeren Styrke i hele hans Politik. Militærvæsenet har ofte været den Dalila, ved hvem en Samson har mistet sin Kraft og Kraftens Attributter.

Den fjerde Gruppe, jeg skal omtale, er da Forslaget vedrørende Tjenestemændene. Da vi forhandlede med den høje